

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Csütörtök

36. szám.

Pest, majus 31-kén 1849.

E lap megjelenik minden estve, vasárnapot kivéve. Előfizetés mai naptól december végeig Budapesten házhordással 5 fr., vidékre postán borítékban 6 fr. p. p. Hónapos előfizetés csak helyben, s a hónap első napjától kezdve fogadtatik el. Előfizethetni helyben a kiadóhivatalban (Országuton, Kunevalderház) és minden postahivatalnál. Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp. — Egyes szám 3 kr. pp.

Pest majus 31-kén.

A bitorló herczeg beütésekor, midőn a szorító körülmények parancsából kormány és országgyűlés kénytelen volt elhagyni a fővárost, hogy a délibábos puszták rónaságain intézze a hazamegmentés nagy munkáját: sokan annyira elveszték bátorságukat, hogy a rebellisnek hirdett kormányt követni nem merték; sokan meg föltámadni látván csillagukat, örömujjongva köszönték a szabadság-tiprónak vandal érkezését.

Sajnos dolog, de úgy van, hogy igen számosan találkoztak emberek a képviselők sorából is, kik megfélelve hitükről, visszaélve a népnek bizalmával, mellyet alávaló módokon úgy loptak el, álarczukat lehányva, siettek a bitorlónak kézcsokolására.

Voltak olyanok is, kik, mint a csiga, behúzták fejüket a fergeg előtt, ravaszul vagy gyáván lesve az alkalmat, kinek vigyék meg hódolatukat majd akkor, ha diadalok teszik kétségtelenné a jövőt.

Mi láttuk ezt, és azért sürgettük még a vészperceiben, hogy a hazaárulók és gyávák egyaránt törültsenek ki a képviselők sorából, nehogy a tavasz földérültekor eláraszszák miasmaticus jelenlétükkel a levegőt, és megmételtyezhessék a még hiven maradottakat is.

A képviselőház, sok vajadás után, engedett a többfelől nyilvánuló közvélemény sürgetéseinek, és kitörülte a Debreczenből elmaradottakat a képviselők sorából. Persze a dolog nem egész merészségében vitett keresztül, mert hagyatott rés az igazolásra is.

Akármit történt légyen is, elég most az a dologhoz, hogy körülbelül 79—80 képviselői szék üresnek declaráltatott, s azok betöltésére új választások rendeltettek.

Gyanításunkban nem csalódánk, mert a tavaszi diadalmak hallattára sáskaként özönlött Debreczenbe a sok bünbánó farizeus; hanem az országgyűlés ez egyszer teljes szigorral járt el az igazolás körül, és csakugyan fölhívá a kerületeket új választásra.

Azonban a képmutatók hangyatáborát koránsem hangolá le a kitörülte, sőt legtöbbszörre újabban vállalkoznak szerencsét kísérteni a könnyen esábitható népnél, kivált olly vidéken, hol az ellenség zsarnoksága alatt hermeticus elzárttságukban mitsem tudhattak a hívek ügyéről.

Voltak képviselők, kiket maga az idő nyomott le, a fakóról leszállítván őket büneik. Ezek szinte vállalkoztak újra megválasztatni magukat.

A szélsőségek találkoznak, s szövetkeznek a bünösök.

Most ezen emberek a nép közé furakodva, elővették a régi mesterséget, hogy megint meg-

lophassák a nép bizalmát, csak azért, mert piszkos önérdelkeiket minden áron kielégítenni akarják.

Olly fegyverekhez nyultak ők, mellyekkel a hazát is megsebesíthetik gyógyíthatlanul.

Nem tartozunk azon emberek közé, kik a kormányt és országgyűlést föltétlenül bálványozzák, az igazat róluk is úgy elmondjuk, mint egyéb elleneinkről.

De azt minden hazafitól megvárjuk, hogy gaz célok elérése végett ne zudítsák föl a tömeget azon emberek ellen, a kik náluknak sokkal őszintébb barátai a népnek.

A kormány sem engedheti meg, ha hivatását érti, hogy a nép játékszerű használtassék hitvány emberek által, csak azért, mert vállain fölkapaszkodva uralkodni szeretnének a népen.

Különösen pedig felhívunk minden igaz hazafit, hogy az illy huhogó baglyok rémkiáltásait paralyssálni törekedjék, józan felvilágosításával a népnek.

Egyenként állíttassék mindenik a nyilvánosság bírói széke elé, hogy ottan méltó büntetésüket elvegyék.

Ha valaha, most szükséges, hogy a sajtószabadság igénybe vétessék az ügy barátaitól, mert a hibák, bünök elhallgatása, takargatása egy nemzetjövőt ronthat meg.

Ugy hallom, hogy ezen követségből büneik vagy nyomoru gyávaságuk miatt kiesepent fraterék, újválasztatásuk végett a kormány és országgyűlésre hártják mindazon bünt, mit ők követtek el a hazán.

És hogy a népkegy tulipánjába befészkelhessék magukat, ígérnek olyanokat, miket sem megadni nem tudnának, sem akarattjukban nem lehet a megadás.

Ők beszélnek a kormány gyávaságáról a vésznapjaiban, kik a kormányt követni nem bátorok. Ők vádolják tevékenytelenségről, kik százszor meg akarják akasztani annak munkálatát.

Ők vádolják önzésről az országgyűlést, kik nyomoru önérdelkeiket előbbre tették a haza ügyénél.

És még ti communisticai tanokat mertek hirdetni, szentségtelenül?

Ti hirdetitek a communismust, ti, kiknek szemtelen kapzsisága olly ismeretes az emberek előtt, hogy ha veletek szembe jó, önkénytelenül zsebjehez kap?

Ti hirdetitek, kik mindent magatokra halmozátok, csak hogy a köznapiság szerény embeleinél fényesebbnek mutatkozzatok?

Ti, kik száz aranyos paripákon feszelegtek, nyargalóztok a mulató tömeg között, kiknek lucullusi ebédjein megundorodik, csömört kap a democraticus egyszerűség?

Ti, kik mindenre taksát vettek, hogy a nép véres veritékét megraboljátok, kik a legalávalóbb szenvedélyességgel az aranyokat halomban rakjátok a kártyára?

És ti testvériséget vesztek ajkaitokra? megfertőztetitek csak kimondással is e szent nevet!

Gyönyörű testvérek vagytok, a kik vérig gyűlölni tanultatok piszkos pályáton. Gyűlöletben üldözték azt, ki hibáitokra emlékeztet, ki becsületesebb, sem hogy czimboraságba keveredhessék veletek a haza megrontása végett.

Ti egyenlőség apostolainak valljátok magatokat a nép előtt? ti, kiknek aristocraticus göge határt nem ismer, kik alárendeljeitekkel egy ültetvényes rabszolgatartó durvaságát éreztetitek?

Ti, kiknek hiúsága mindenre, mi gonosz, képesit benneteket, ti mertek az országgyűlés ellen izgatni, ti akartok még egyszer a képviselői székre ülni, mellyet megfertőztetetek?

El veletek nyomoru emberek, ne lopdossátok meg a nép lelkét, mert sanyarun fogtok bünhődni ezért.

Vonuljatok odutokba és ne fertőztessétek meg a haza levegőjét.

Az országgyűléstől pedig megvárjuk, hogy ha megválasztatnának ez emberek, az igazoláskor teljes szigorral járjon el.

Sürgető kérelem a kormányhoz.

Hazánk szent földének több részein a háboru iszonyu eszköze, a tűz és vas, pusztítja a halandók életsorait.

Amaz egymásutáni s ugyszólva rögtönzött harcgyőzelmek, mellyek a világon a legszebb vitézkötést illesztik szabadságbajnokaink halántékaira, habár eredményre nagyszerűek is, mégis tagadhatatlan, hogy azoknak kivívása vérbe került, még pedig drága vérbe, mert az, a mi szabadtóink-, rokonink-, és testvéreinknek vére volt. És nem elég hogy a csaták színhelyén a halottak számát a mi honfitársaink is szaporítják; — nem elég, hogy országunk folyvást annyi oldalról zaklattatik az ellen kísérletei által: hanem még esendes hajlokainkban sem hagy békét a halál, még ez is betegség képében látogatást erőszakolván reánk, ellenség gyanánt kezdi irtani a magyart.

Nemzetem kormánya! im ezennel ünnepelesen óvást teszek és panaszt emelek előtted a halál e szivtelen zsarnoksága ellen! Te eltörölted a szőlő- és bordézmát a nép hasznára; te leromboltad a trón uralmát, és megfékezted az ellened és ellenünk támadók törekvéseit a haza javára:

akadályozd meg a renden fölüli emberdézsmát is a halál elől, fékezd meg a cholera uralkodását is.

Ha almad olly nagy és rendkívüli, hogy isten segédelmével intézkedéseidnek még a szelek is engedelmessé válnak.

Soha sem volt a hazának annyira szüksége az ép védőkarokra, mint épen e csunyán fenyegedett körülményekben. Azt pedig elhiheti akárki, hogy ha olly sűrűn fognak halni az emberek ezután is mint néhány napok óta sok helyütt, és kivált Pest mellékterületein mai napiglan is: akkor nem paripa, hanem a sz. Mihály lova lesz a mi nyergesünk, a keresztes háboruba is el fogunk ugyan menni; de már nem magunk emberségéből, hanem mások vállán vitetve, nem is az orosz ellen fegyvert fogni, hanem a temetőbe deszkát árujni.

Rettenetes egész napon át hallgatni a halálharangot.

Szörnyőség látni, tapasztalni, milly mogorva torzképpé fanyarítják a legszebb kinézésű rozsát is kevés negyedek alatt a göresök kinszagatásai.

Hideg borzalom futja keresztül az egészséges ember tagjait, midőn hallja, hogy ugyanazon izmos férfi, ki 6—8 órák előtt a legéletrevalóbbnak tetszett, sőt épen az utólszor temetettnek ásta sírját, már maga is halotti lepedőbe burkoltan, lelketlenül kinyujtva fekszik.

Igaz, hogy örökké nem élhetünk, mert halandók vagyunk; az is igaz, hogy halál ellen nincs orvosság: de betegség és nyavalya ellen kell lenni, mert isten hiába nem öntötte a füvek- és gyökerekbe a gyógyerőt, csak aztán ne hiányozzanak azok, kik vele tudnak bánni és használni.

Azonban épen az a baj, hogy úgy vagyunk mind ekkoráig hazánkban e tekintetben, miszerint falukon ritkán van kéznél orvos. S milly leverő olly dühös járvány idejében, millyen a mostani, tudni és érezni azt, hogy a betegség hirtelen jó és hamar végez, míg az orvos messze lakván, ha drága pénzért érkezik is, későn érkezik és korán távozik!

Kormányférfiak! tudjátok meg, hogy az így magára hagyatott falusi pór nép illy élethalál közti esetekben a kétségbeeséssel küzd.

A szenvedő emberiség nevében fölmerült sürgető kérelmem tehát az: hogy a kormány részéről rögtön történjék intézkedés, miszerint mindazon orvos nélküli helyekre, hol cholera, avagy bármily nevű járvány dühöng, pusztít és öldököl, értelmes és szorgalmas orvosok küldésének és ezek kijelendő állomásaikon addig, míg a járványerisis is tart, tartózkodni köteleztessenek.

Rákospalotát Pest mellett, hol az epimirigy ugyancsak nagyban üzi csufondáros mesterségét, eleve az illetők figyelmébe ajánljuk.

Csak segítyt uraim! és isten az ő saját dicsőségére választott népét, a magyart, e veszélytől is meg fogja szabadítani.

P.án majus 31. 1849.

V—i.

MEGINT LACZI!

Laczi, Laczi! miért idézesz föl, hogy megkíséreltem a te szivecskédet? Vigyázz, vigyázz, mert a korsó egyszer csak eltörik a kuton.

Barátocskám! igen sokat coquettirozol a gonosz lélekkel, még u óbb hálójába keverülsz, honnan 77 markos rendőri legényeid ki nem körmölnék, miként a zsiros diurnumokat szokták vala körmölteni uralkodásod idejében, a te hálás kegyelméből.

Mit akarsz te Fejérmegyének az ő népe között? Hallom, hogy az ottani gyűlésen táblalibró-kodál, mert még ott nem ismerék erős logicádat, melly olly erős, miként vala hatalmad a pusztai bujdosásban, a mi pedig árnyéknál egyéb alig vala.

A táblalibrás szószátyárság azonban még igen piczike bűnöd volna, legfőlebb egy kis nagyemberi különzködés, hanem a mint daemosaim referálták, hívebben és pontosabban, mint a te debreczeni diurnumos besugóid szokták, úgy hallom, hogy te csakugyan képviselő akarnál lenni.

Ugyan hova tetted a szeméret? azon székre akarsz-e csücsülni, mellyet bepiszkolál? azon oltárnál akarsz áldozni, melly előtt—egy jobb időbeli barátod mondá—csak tiszták állhatnak, és az oltár még nem moeskoltatott be, mivel rajta te is áldozni látszátál?

Látszátál csupán, mert szavaid és tetteid ég és földnyi távolságot mutattak.

Te azon clubban, mellyet emelkedésed miatt csodítél össze, melly arra szolgált, hogy tömeged legyen, egykor iszonyatos keservesen fölajdulál, hogy egy pár bakancsos hadi törvényszék ítélete következtében elzárattott és testi büntetést kapott: míg te uralkodásod pünköszi napjaiban többeket kihallgatás nélkül hidegre dugatál csak azért, mert valaki hozzád bizodalmatlan lenni vakmerősködött.

Nem is hinnéd, hogy ezek ásták meg a te uralkodásodnak sírját. Vigyázz, most is sok embernek tipródol tyukszemén, bizony még jobban bemelegítnek, ha eszedre nem térsz.

Fehérben ugyan mit látnak rajtad ujat? hogy szakálad meglehetősen neki terebesült, hogy te most is úgy tudsz haragudni, mint Cziráki ő elnöksége korában?

Ezeket ismerik: hanem, a mi új dísz van rajtad, te azt nagyszerűen eltakarod, pedig szörnyűségesen kár.

Az a szegény fehérmegyei nép igen messze esett Debreczentől, és így nagyon keveset tud nagyszerűségéről, a mit quasiministerségedben olly példásan tanusítál.

Szegényekhez csak amugy ossiáni mesékben hangzik át a hir szellemszárnyain holmi csillogó rege, mellyben a valót a költészettel összekeveri a zavaró philippika, és hazug apologia.

Te érteni fogsz engem.

Ugyan világosítsd föl a tudatlanokat! ki tehetné jobban náladnál, ha előszeded ékesszólásod pattogó hatalmát, ha előmutatandó a viselet okleveleit.

Oh ez pompás volna, még én is tapsolnék szerepeden.

Laczi, Laczi! miért idézesz föl nyugalmam párnáiról?

Ne kötekedjél velem: mert még de rebus non servando servabilibusról leendő egy pár súgnivalóm, lesz néhány még ki nem tá-

lalt tikocskárról, a mik felette jó kedvet adhatnak választóidnak.

Majd elfeledtem! Ugyan egyuttal nem kéred el választóid erszényét gondviselésed alá? Pecsét alatt, mert annak megőrzéséhez náladnál senki jobban nem ért! Sokat beszél erről Debreczen! —

Barátságom veled, gyöngyöm kis Laczim!
Kisértet.

Tisztelt szerkesztő ur!

Bátor vagyok önt egész illedelemmel felkérni, becses lapjába soraim felvevására, minthogy hazafiúi kötelességemnek tartom a t. cz. közönséget ezen gyönyörű mákvirággal megismertetni.

Egy 100 frtos magyar bankjegy felváltása végett véletlenül a pesti álladalmi 30-adi hivatalba jutottam, hol egy öreg tobákos német ajku ur és egy más hivatalnok között következő érdekes párbeszédet hallani szerencsés valék:

— Hogyan mer engem hivatalosan felszólítani, — mondja a német sógor, egész ostobaságig felfuvalkodott feketesárga hős, — Kossuth hódolat-aláírására, és evvel félredobá a hódolat-aláíratot.

— Nem hivatalosan, hanem barátságosan kérem meg igazgató urat — felelé a hivatalnok — hódolat aláírására, mert minekutána e hivatalnak nagyobb része beleegyezett Kossuthnak, mint a független magyar haza elnökének, minden kényszerítés nélkül, önnön szabad akarataunkból szívünk belső érzelmeit és kívánatainkat nyilvánkoztatni: úgy nem akaránk ebben az eljárásban is, melly nem hivatalos, hanem magán, ön, mint igazgató beleegyezése nélkül valamit tenni. Ezután egy más ivet terjesztett elébe azon kérésel, hogy sziveskednék legalább Budavár ostromlásánál megsérült testvéreink részére csekély adakozást aláírni, mellyre a megbukott kormány ezen gyönyörűséges feketesárga mákvirága megboszankodva, a hivatalnokot ezen nemes cselekedetrei felszólításáért, hogy ő magassága feketesárga színe elébe bátorodott terjeszteni, lehordván, kikéré magának illy haszontalanságokkal alkalmatlankodni. Mire a hivatalnok más egyéneket szólított fel az aláírásra, kik azzal menteték magukat, hogy ha az igazgató ur alá nem írja, ők sem írják alá. Igen kár ezen gyönyörű madarakat az álladalomnak hizlálni. Nem mellőzhetem ellenben a többi jobb érzelmi főtisztek és hivatalnokok nemeslelkűségét, kik nem gondolván igazgatójukkal, a legnagyobb készséggel a hódolatot aláírák, úgy nem különben a megsebesült harcziak részére pénzt gyűjtván, azt illető helyére el is küldék. Sok furesa dolgokat hallék ezen igazgató úrról mondani, mellyek megrögzött feketesárgaságát és ellenséges érzelmeit a haza és magyar kormány ellen elegendőképen bizonyítják, mit az első alkalommal, ha szerkesztő ur szivesen veendi, megirandok. *)

Erdődy Antal.

*) Igen örömet vesszük az illyen szép madarak ismertetését; szükséges, hogy megtisztuljon tőlük a haza. A neveket ne hallgassa el ön.

Szerk.

Szabadka majus 28. 1849.

Tisztelt szerkesztő!

Ne csodálkozzék, hogy gyenge közleményemmel rendes levelezője és ön között amugy muszka módon interveniálok, mert erre a kénytelen-ségnek azon neme készlet, mellynek ellen nem állhatva, még a tíblabiró is hirlaplevelezővé lesz, az az, szeretnék magam is, mint a féle nem levelező egy egy ujdonságot írni ön lapjába, ha t. i. megengedendi. Orosz nevémtől ne féljen szerkesztő ur! melly noha magyarul köfejtő csákányt jelent mégis mint ilyen ön kedvéért csak annyi követ fejtendek fel régi járdánkon, mennyi elég legyen torlaszul arra, hogy ön terrenumáról el ne üzettessem. Ha tehát szabad: a dologhoz fogok.

Függetlenségünk magasztos ünnepét tegnap ültük meg úgy, miként tőlünk csak kitelhetett. Reggeli 10 órakor mozsárdurrogások között, nagyszámu nemzetöreink és roppant közönség jelenlétében adatott meg az isteni tisztelet a mindenhatónak, reánk árasztott határtalan kegyelméért, melly alkalommal Czorda Béla esperes az az ünnepély fényéhez méltó rövid, de a legtisztább vallásosság és forró honszeretet forrásából meritett lelkes szavakban emelí ki az ünnepély okát, az isten fiának szenvedéseire kérve a meghatott közönséget: hogy e honért vérét ontani, és vagyonát áldozni siessen, mert mondá: „az isten is csak elszánt közremunkálásunkkal mentendi meg a hazát a semmiházi zsarnokok uralkodásától,“ melly beszédet egy a nemzetért és kormányzóknak emelt buzgó ima rekeszte be. Szabad legyen e tisztos férfiut a nagy közönségnek bemutatnom. Ez azon lelkes papok egyike, kik életelvül tüzék ki magoknak a propheta ama szavait: „Popule mi, qui te beatum praedicant, ipse te decipiunt.“ Ó igénytelen s minden kül pompát nélkülözni tudó ősz férfiú, mint lelki atya legbuzgóbb, mint hazafi és polgár, kötelességét hiven betölti, mint társalkodó, lelke a vigadó köröknek, szóval: sok illy papot a hazának!!

De midőn a sors egy közönséget jeles emberrel áld meg, szór közéjük egyuttal olyanokat is, kik a jelenkor szép rajzának csak árnyéklatai, kik a sikernél mindenben szeretnek részt venni a nélkül, hogy a történt dolgokba legkisebb befolyásuk lenne. Illyenekből áll nálunk a hybridáknak egy bizonyos faja, melly egyenesen egy osztályhoz sem tartozik, s tagjai legujabban tömjén és mirhagóz között tartott körülésükben jutalmat tüzének ki egy illy tartalmu munkára: mutatassék be tudományosan, hogy a szegényebb nemzetőr nem rokonfele a gazdagnak, hanem egy egészen más fajú lény. E kifésült egyének azonban koránsem jacobinosok, hanem tisztán josephinusok, s a hamiskák néha gúnyolódni is mernek a kormány rendeletei ellen; vigyázzanak uraimék, hogy a számadás napjain a fagyalt meg ne egésze beszédes szájaikat amott a pecsovicsok padján hol néha egy hajdani consiliarius is megfordul mondva holmi cabineti híreket.

Vannak még kicsiben stentoraink is, kik Tisztelt fenyegetésekkel fogják bevenni, ha t. i. elödtük mások be nem veszik, kikről az a monda kering városunkban, hogy a szegletes borjutól ép úgy félnek, mint elefánt az egértől, ők szegény-

kék fiatal orraikat őrzik, és mégis fogadni mernék, ha majd isten és vitézink segedelmével a puska-por ismét torony alá jutand, hogy hon védekül felesapott, s a számos csatákban igen sokat szenvedett lelkesb társaik hazatértével ezen uracsok az adandó áldomástól neki pejesedve ezzel végzendik felkészöntésüket: „megmentettük a hazát, meg ám!“ —

A budai sebesültek részére eddig igen szép mennyiséget gyűjtünk, s folytatni is fogjuk. Betegápoló nőegyletünk nem sokára megalakuland. Ujjoncainkat is rövid időn kiállitandjuk.

Budák Mikola.

Szerkesztő úr!

Lapjaiban a 9-ik zászlóaljról alig olvastam egyikét sort; csudálkozom, hogy derék fiaink, — önnek — egy pár sor tudósítással nem alkalmatlankodtak, vagy tán nincs hely hasábjain a vörössapkások érdekében?

Már én szerencsét próbálok, s ha ön úgy akarja, mint én, most az egyszer, és nem sokára olvashatja mindenki, hogy april hó 23-án a 9-ik zászlóalj főbb tisztjei közül tizenhárman — a m. hadsereg főtisztjei jelenlétükben roppant zenekar harsogása közt „egyedül a csatákban tanusított személyes kitüntetés és bátorság jelei adásáért rendelt“ — érdemjelek 3-ik rendjével díszesítették fel!

Mit gondol ön kedves szerkesztő, a 9-ik z. aljban 13 egyén méltó az érdemjelre? én nem akarom — de nem is tudom — senki tettét bírálgatni, majd megítéli gyermeke minden tettét az „igaz anya“ az édes haza.

Engedjétek meg urak, kik az érdemjelt kaptátok — ha azt állitom, hogy villogó szuronyom ezüst koszorúitokkal fölér, és higyjétek el, miután látom, hogy az érdemjel egykettőnek olyannak adatott, kiktől más 10 főtszjt jobban érdemlené, — meglegedettebb vagyok, mint ti, jobban mint collegáitok.

Egy 24 órai köz — ez érdemjelek kiosztása után — nagy változást csinált a szabadság harc-osai és vívói közt: elszakadozott lassanként a forrasztva látszó baráti lánc egymástól, — kik érdemjelt nem kaptak, kihuzzák magukat a többiek közül, pirulnak önnönmagok előtt, szégyenkeznek kimenni vörös sapkában a többi tisztekkel, — hát amazok? magas fővel néznek le ezekre, mint pávakirály.

Ez ünnepély végeztével egy hadnagyot szemközt találtam, ki velünk minden csatánkban elszántan harczolt, megütközve kérdeztem, hogy „tán nem kapott érdemjelt?“ „Nem! — felelt — mi, kik nem kaptunk, vásott gyáváknak tartatunk, s elöttem is nyakig pirult el. „Hát azok — kérdém — kik kórházban sebesülve fekszenek? azok közül egy sem érdemesítettet?“ „Senkisem,“ ez volt a felelet.

Láttam a levertséget, láttam a szakadást, hallottam gúnyszavakat, zúgolódást; vigasztalni a ros kedélyeket nem akartam, mert nem merem; gondolatom azonban sebesült derék fiainkra s főtiszteinkre szárnyalt, kik kórházban szen-

vednek a hazáért, a szabadságért, kik előléptetés alkalmakor feledékenységben maradnak.

Egy évvel ezelőtt aranyvázat ígértek a hazamérész harc-osának, s most, ha sebesült, feledésbe megy át.

Édes anyám! szép hazám! hát így feledkezel meg hű gyermekekről!! *)

Tari János, közör.

Fejérmegye, tavaszutó 27. 1849.

A kakas, ha nem kukorit is, eljő a hajnal; ezt mondja a magyar közbeszéd. S én is gondolám, ha nem kukorikulok is, lesz figyelme az illetőknek egy tökéletesen kinyilt mákvirágra, kit van szerencsém ezennel szerkesztő ur elé hozni, megítélendő, ha ugyan megérdemli-e azt, hogy él? De minthogy mindeddig az igen tisztelt mákvirág minden esendzavarás nélkül üritgeté pintes palackait: szárnyra kelék, bekurjásandó őt szerkesztőségnek. Dologra tehát.

Eő egyénisége megyénk Acsa helységében a Stefi nádor birtokában lakik; neve **G ó z o n**, s becsülettel mondva: papi hivatalt visel; egyike az elmúlt schlendrián korszak hű imádóinak. Különben olyan okos, hogy tizenkét ökor sem gondolná ki az esztét. Tőle azonban helyeslésemet annyiban nem tagadhatom, hogy testalkata helyes, és arca, mintha szép is volna; na de kanonokok is kellene, oda pedig az eddigi szokás szerint szépek s jellemtelenek valók.

Illy előzmények után érdekesnek találok a jeles flezkót bővebben megismertetni.

Midőn a mult hónapokban a despotismus járma alatt nyögénk, többször volt szerencsém, olly mélyen ható s rázó, de egyszersmind láthatlan okokkal terhelt szónoklatiremekeit (?) hallani, mellyeknek mindegyik pontjából a feketesárga politikának halálfejerü fogai vigyorogtak elő, s mellyekben a népet a császár és egyszersmind király elismerésére s szeretetére buzdította; sergeinek győzelméért s szerencsés előmenetelért mindannyiszor ihletet hangokon buzgó fohászokat küldött az ég urához, de az isten okosabb volt, s őt meg nem hallgatta. S még ez mind igen csekély: többek jelenlétében, nem akarom a helyet megnevezni, a legaljasabb gúnyszavakkal rágalmazá jelesebb férfainkat, nevezetesen a nemzet megmentőjét, **Kossuth Lajost!**

Jó lesz talán itt a szemtelennek szavaiból néhányat idézni: hogy **KOSSUTH LAJOS** nem polgár, mert nincs semmije, s így kormányférfi sem lehet; de ha mégis: ugy csak bitorolja azt. —

S ujra megkezdé kigyóbörös pythiaszi székén hazug mondását, ugyanis: „mirő joggal s miből ígérhet ő t. i. **Kossuth** egy egyes ember, a se-

*) Barátaim! a haza, hű gyermekeiről nem feledkezik meg. Visszaélés mindenben lehet: de ez ne csüggeszse a haza jó fiát. A ti vörös sipkátok maga olly érdemjel, minőt semmiféle ünnepélyesen kiosztott kereszt meg nem homályosíthat. A vörös sipkának ti olly tiszteletet vívtatok ki hogy elöttek minden magyar önkénytelenül kalapjához nyul. Teszik-e ezt a többi jegy elött? A szerk.

besült honvédeknek 10 hold földet, vagy e helyett 1000 forintot? minő rút visszaélés a nemzet bizalmával! ki adta ezen hatalmat kezébe? A nép? az nem igaz; kivéven azon pár száz szájhős képviselőt, kik a nemzet rovására hizlalgatják magukat." sat. Na már ha illy szavakat hallunk különösen olly férfiaktól, kiknek kötelességük az emberiség szent jogait eredeti tisztaságára visszavinni, lehetlen el nem szomorodni s ki nem fakadni, hogy teremtett isten még illy emberket is!

Azomban, midőn a vitéz magyar hadsereg az exkirály zsoldosait amugy ill' a berek, nád a kert módjára tova ugrasztotta, s 300 évi szomoru nótánk vígan pendült meg: elkezdett desperálni. De külsőleg nem mutatja, hogy bús mint a kotlós-tyúk, s komor mint a verembe esett farkas: hanem lóga: ja lábát, mintha semmi gondja sem volna. Kizdi már a hizelgést, a népsimogatást s mosogatja magát. Pedig édes Gózon uram, az mind hasztalan; mert hiába fűrdik a róka, hattyú nem lesz belőle.

Ajánlom az illetők figyelmébe!!

Végre önhöz még valamit polgár szerkesztő. Miután az embert társairól lehet megismerni, itt környékünkön pedig még igen sok illy rejtélyes vészmadár lappang odújában; különben még Fejérmegyében igen sok természetes természetlenségekre bukkan az ember: ha szívesen veendő, gyakran bekukorit hozzája hű fegyvernöke

Kokas Andor.

Pest majus 30-án 1849.

Pest naponként élénkülni kezd. A boldog napok sürgése mindig észrevehetőbb. A bombák által megrombolt épületek szakadatlan szorgalommal javittatnak. Nem sokára legalább is a nyárlefolyta előtt minden nyoma eltűnik a habsburgi ház vadalísmusának, tán az egy redoutteot kivéve, mellynek helyrehozásához sok idő kell.

Görgei ma leutazott Debreczenbe, mi czélből? tudni bajos. Annyi igaz, hogy az első rendű érdeme-sillagot és altábornagyi oklevelet hozó küldöttséget nem fogadta el, mert mint meghít körökben nyilvánítá, lejártak akarja tekinteni a táblabíraskodás sallangos czeremóniáját. Republicanus egyszerűség kell most mindenben. Majd megvállik. Itéletet mondani még nem akarunk.

Szemere B. jól értesülni szokottak állítása szerint utban van Pest felé. Jön e vele a ministeri személyzet is, vagy csak látogatást tesz Szemere Pest hatóságának! bizonytalan.

Lukács Sándor, a fáradhatlan felszerelési biztos, erősen dolgoztat a hadsereg ruhaneműin. Kemény rendeletei után várható, hogy mint igére, jövő hónap 20-ika körül az egész magyar hadsereg tökéletesen föl lesz szerelve, s pedig csupa új ruhákban. Klapka tábornok méltányló tiszteletét fejezte ki azon buzgó, genialis munkásság fölött, mellyet Lukács ur kifejt. A hadi felszereléseknél két Lukács van, a kiknek sokat köszönhet a haza. Egyik az említettük ruhazottmány kezelője, másik a tüzér alezredes Nagyváradon, kinek a magyar tüzérség létét, számmennyiségét köszöni, és kinek kezelése alatt hetenkint egy üteg ágyu szállittatik sikra, hirdetni a magyar diadalakat.

Az aprópénznek szükében vagyunk, nem ártana rendelkezni ezen hiány elhárítása irántis.

Fischhof Dávid ur a kormány beleegyezésével ma innen elutazik Vác, Esztergom, Dunaföldvár, Paks, Tolna, Baja, Kalocsa és Aszód városokba, az ottani hatóságoknak a háború miatt megkáro-

sult polgártársak segedelmezése végett gyűjtőleveket kézbesítendő, s ámbár igen biztató nyílt rendelet van nála minden hatóságokhoz, mégis kedves kötelességünknek tartjuk e jótékony emberbarátot minden hatóságnak ajánlani és ugyanazokat nemes vállalatának elősegítésére fölkérni.

A budai ostromban megsebesült honvédek számára szerkesztőségünknel adakozott:

Amtman Jánosné tépetet és sebkötőt.

Bábolnai Lajosné négy pólya (sebkötő) ruhát, egy esomó tépetet, két lepedőt és sebruhát.

Özvegy Csirke Sámuelné és leánya Huszka Istvánné egy esomó tépetet, 2 pár fehér ruhát, két lepedőt és egy párnát.

Kornéli Mátyás gyakorló orvos tépetet és kötést.

Zalából a csabrendeki segédlelkész az ottani iskolagyermeknek ajándékaul 10 lepedőt, 30 kendőt. Ugyanezen derék lelkész buzgó fáradozásából Oszterhuber Péter százados mult évi dec. 26. átvett az 56-ik z.alj számára 77 darab inget és 62 gatyát. Ez évi mart. 6-án pedig Farkas Ferencz sebesült honvédet egészen ellátta fehérneműekkel, mikről az illető nyugtákat kezünkhez szolgáltatá a derék emberbarát.

H I R D E T É S E K.

A helvét vallástételt követő dunamelléki egyházkerületnek Pest városában tartandó közgyűlése e folyó 1849-iki évben julius hó 2-ik napján veszi kezdetét, az ezt megelőző két napokon a papi kijelöltek szokott vizsgálata tartatván. Költ N. Kőrösön, majus 28-án 1849.

Báthory Gábor, egyházkerületi főjegyző.

3-4

Egy hat változatú új orgona jutalmas áron eladandó Bakos Károly orgonakészítőnél Czegléden.

3-3

Lipótvárosi fő-ut (Hochstrasse) 30. szám alatti házban 5 és 13 szobák egészben, de részletesen is kiadandók.

3-3

Egy 4 éves 15 markos, seregély-szürke csikó, sertéskereskedő-utca 1374. sz. alatti, Barányi-féle házban a legillendőbb áron kapható. Értekezhetni a tulajdonosnál.

ELADÓ:

Egy 7 éves szürke, egy 3 és fél éves barna-pej és egy 7 és fél éve svilágospej ló, a két első nyergesvagy hadi lóul is használható; továbbá egy alföldi csinos új paraszt-kocsi, azonnal szabadkéz-ből eladandók. Értekezhetni Országuton, 556. sz. a., Fülöp Jánosnál.

3-2

Megjelent s 1 pftért kapható Pesten Eggenberger, Debreczenben Telegdi és Csáthi urak könyvkereskedésükben, ugy szinte Kecskeméten kiadó Sziládi Károly könyvnyomtatónál, k. k. h. l. ref. lelkész Sziládi Lászlónak következő czimű munkája:

Különféle viszonyokra vonatkozó papi dolgozatok.

1-ső füzet. Nagy 8-adrétben 12 iv. Sajtó alatt van ugyanazon szerzőtől:

Papi dolgozatok gyász esetekre.

Az előbbi számban ezen könyv ára hibásan 2 pfra vala téve, pedig csak 1 pft.

Nemzeti színház.

Pest, csütörtökön, majus 31-kén, 1849.

Kérek két pengőt kölcsön.

Vigjáték 1 felv. Irta Xavier, Duvert és Lausanne. Francziából fordította Egressi B.

Rendező: Szentpéteri.

Személyek:

Szárcsa, tisztirnok	—	—	László
Daróczy, kilépett huszár főhadnagy, most táblabíró	—	—	Szentpéteri.
Vinnyi Gyula, festő, Szárcsa barátja	—	—	Szigeti.
Füzéry, bálrendező és biztos	—	—	Farkas L.
Jean, pinczér	—	—	Hubenai J.
Leontina, özvegy, Daróczy ánya	—	—	Latkócziné.
Hermine, Daróczy neje	—	—	Bulyovszkiné.
Vendéglős a „Tigrisnél“	—	—	Petrik.
Pinczér	—	—	Morvai.

Pinczérek. Tánzosok. Bálvendégek. Hely: „Tigris“ fogadó Pesten.

Ezt követi

ROBIN ORVOS.

Vigjáték 1 felvonásban. Irta Premeray Julius Francziából fordította Egressi B.

Rendező: Szentpéteri.

Garrick Dávid	—	—	Lendvai.
Jackson, kalmár	—	—	Szilágyi S.
Mallam Arthur	—	—	Szigeti.
Mari, Jackson leánya	—	—	Latkócziné.
Éva, öreg gondviselőné	—	—	Miskolczy J.
Szolga	—	—	Nagy.

Történet hely: Jackson háza Londonban.

Felvonások közt előfordulandó tánczok. Első felvonás után: 1.) „Komoly kettős táncz“ Kurz Antonia és Sári Fáni által. 2.) „Mazurka“ tánczolják: Grafmayer Jozéfa, Polák Kati, Mikoláné, Viski Klári, Amon Róza, Ditrich Josefa, Mikola és Peron. — Második felvonás után: „Füzértáncz“ előadják: Kurz Antonia, Sári Fáni, Grafmayer Jozéfa, Polák Kati és Campilli.

Kezdeté 7 órakor, vége 9 után.